

„Originální hlas
v šedi současné krimi.“
– MICHAEL CONNELLY

Pod hladinou

Severská
krimi
z Aljašky

PŘÍPAD PRO KATE SHUGAKOVOU

DANA STABENOW

Pod
hladinou

**KNIHY DANY STABENOW
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Kate Shugaková

Chladný den pro vraždu
Devátá oběť
Pod hladinou

Připravujeme

Bílá smrt
Hra s ohněm

Pod hladinou

DANA STABENOW

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2020

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Dana Stabenow, 1993

Translation © Alžběta Lexová, 2020

Cover © Jan Matoška, 2020

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2020

ISBN 978-80-7588-238-7 (pdf)

*Pro Kathleen, Susan a Amy,
které mi dodaly spoustu inspirace.*

A pro Nancy, anděla před branou.

Jedna

Avilda se zmítala v temných mořských vodách. Vlny sahaly až do výšky jejího stěžně, když tedy byla zrovna ve vzpřímené poloze. Nyní se však nakláněla tak prudce, že přes zábradlí na levoboku šplouchala voda. Kate se zapírala nohama o nahnutou palubu a hlavou a rameny se tiskla k prázdné krabí kleci, která se užuž chystala sklouznout z paluby a Kate strhnout s sebou. Kate ji objímala rozpřaženými pažemi a prokřehlé, mokré prsty zatínala do rámu. Pletivo klece se jí zarývalo do tváře, po níž jí steklo cosi teplého. Krev, nebo slzy, těžko říct. V tu chvíli ji to vlastně ani nezajímalo.

Klec tvořil ocelový rám pokrytý pletivem. Na délku i na šířku měřila něco přes dva metry a hluboká byla metr a půl. Tři sta padesát kilo kovu. A proti ní stála Kate, se svým metrem padesát a stěží pětapadesáti kily. Měla však na své straně Newtonovy zákony, a tak čekala. Věděla, že ji zbytek posádky pozoruje, ale byla odhodlaná to zvládnout bez pomoci, a už vůbec si o pomoc nehodlala říkat.

Svaly v zádech proti té nezvyklé zátěži protestovaly a stáhly se v křeči. Kate polohlasně zaklela, ačkoli i kdyby křičela z plných

plic, nebyl by její hlas přes rozbouřené aleutské vody, kvílení větrů a hrubý, hluboký řev motoru pod jejími botami slyšet.

Konečně, konečně se loď přehoupla přes další vlnu a nevyhnutelně se začala naklánět na druhou stranu. Ocelové pláty trupu sténaly a potopená paluba se vynořila a narovnála. Smrtící tlak na Kateiných ramenou povolil. „Každá akce,“ mumlala si pod fousy, zatímco se zapírala nohama o kluzkou palubu, „vyvolá stejně silnou opačnou reakci. Každá akce –“

Avilda se začala sklánět k pravoboku. Kate zabrala ze všech sil, až jí bezděky vyklouzlo napůl heknutí, napůl zasténání, které našťestí zaniklo ve skřípění lodi. Klec se otřásla a o kousíček se posunula. Pak o další a další a zničehonic se poddala a začala klouzat. Kate div nemusela běžet, aby s ní udržela krok. S hlasitým klením ji postrkovala a pošoupávala přes palubu, dokud klec s dutým žuchnutím nenarazila do protějšího zábradlí, kde ji Kate zajistila.

Zaslechla za sebou částečně udivené, ale rozhodně pochvalné výkřiky Andyho Pence, a měla dojem, že slyší i tlumené klení Setha Skinnera, do něhož se promítal neochotný respekt. Nijak na to nereagovala. Zaprvé proto, že stěží popadala dech, a zadruhé jí hrdost nedovolovala připustit, že právě dokázala něco výjimečného. Zajímavě lapala po dechu, držela se klece a bojovala s návalem nevolnosti. Zavřela oči a opřela si čelo o chladné, mokré pletivo. Už si ani nevzpomínala, kdy naposledy jedla. Bolestivě se napřímila a rozhlédla se po hřmotné postavě loďmistra. „Hej! Nede!“

Ned Nordhoff se šklebil, jako by se právě prodíral hnízdem pavouků. Stál až po kolena v dlouhých, zahnutých krabích nohách, které zběsile šátraly kolem sebe, a třídil je na kusy, které poputují dál do nákladového prostoru, a na ty, které skončí

zpátky v Beringově moři. Zvedl hlavu a zadíval se Kateiným směrem. Kate na něj mávla rukou v gumové rukavici a ukázala palcem k nástavbě. Ned se zakabonil. „Už zase?“

Kate byla na kost promočená a promrzlá a žaludek se jí kroutil hlady tak dlouho, až se bála, že se jí začne drápat nahoru do jícnu. První odpověď, co ji napadla, byla anatomicky neproveditelná, druhá společensky nepřijatelná, ale obě by ji uspokojily. Otevřela ústa a v tu chvíli ji do tváře pleskla sprška slané vody. Nebyla větší ani silnější než jiné, které si během toho týdne už zažila, ale stačila k tomu, aby se jí před očima vynořily dva obličejové s identickým vyčítavým výrazem. Jako hrůzný jackpot na automatu v pekelném kasinu.

Christopher Alcalá.

A Stuart Brown.

Totí všichni. Jen ty dva páry očí hledící na ni z tlusté vyšetřovací složky Jacka Morgana. Christopher Alcalá měl hubenou a bledou tvář askety s velikými hnědými očima, do nichž mu padaly tmavé vlasy. Připomínal Kate jejího bratrance Martina, tedy když byl zrovna Martin střízlivý. A Stuart Brown, s plavými kudrnami, rozesmátými očima a širokým úsměvem. Vypadal roztomile, jako přerostlý plyšový medvídek, a v podstatě na tom byl podobně i z hlediska intelektu.

Alcalá i Brown oba zmizeli před necelými šesti měsíci, během předchozí rybářské sezóny, z paluby lodi, na níž nyní Kate stála – víceméně. Ona se nechala najmout na Brownovo místo.

Oba byli s největší pravděpodobností mrtví.

Oba měli teprve jedenadvacet let.

Kate se zadívala na výsměšný výraz loďmistra, který byl na palubě, když Alcalá s Brownem zmizeli, a možná v tom měl

i prsty, a polkla vzteklá slova, jež se jí vzpříčila v krku a málem ji zadusila. Neměla za úkol loďmistrovi říkat, kam se může jít bodnout – ideálně pět set sáhů pod hladinu Severního Pacifiku osm set kilometrů od přístavu Dutch Harbor, ačkoli dá-li bůh, pak i na to dojde.

Ne, ona tady byla v utajení a měla pro úřad návladního v Anchorage zjistit, co se stalo těm dvěma mladíkům. A Jack Morgan, kdysi šéf, nyní milenec na částečný úvazek a vrchní vyšetřovatel úřadu státního návladního, jí platil pět set dolarů denně, o stovku víc než obvykle, aby si od loďmistra nechala i nasrat na hlavu, pokud bude třeba. Už teď litovala, že si neřekla o víc než o pouhou stovku nad běžnou sazbu. O mnohem víc.

Zhluboka se nadechla a v nose ji zašimraly kapičky vody, až z toho bezděčně kýchl. Ztratila rovnováhu a uklouzla na palubě, která byla střídavě namrzlá a kluzká od jakéhosi blížie nespécifikovaného slizu. „Do prdele!“ vykřikla Kate a chňapla po zábradlí. Bouchla se do boku a nepromokavé oblečení se jí o něco zachytilo a málem roztrhlo. Ve zlomku vteřiny už zase stála pevně na nohou.

V loďmistrově plnovousu se zablýskl škodolibý úsměv. Kate mu ukázala prostředník a loďmistr se štekavě zasmál. „Jdu se najíst!“ zakřičela na něj přes burácení vln.

Ned pokrčil rameny a nabručeně přikývl. Kate po zábradlí doručkovala až k bočním dveřím nástavby a proboujovala se do kuchyňky. Loď se znovu zhoupala, jak sjela z vlny, a Kate se přidržela přepážky a čekala, až se *Avilda* znovu srovná a začne se naklánět na druhou stranu. Potom využila náklonu a sklouzla po podlaze kajuty až ke skříňce, které se jen tak tak zachytila

divoce vlající rukou. Přitáhla se, sáhla dovnitř a vylovila krabici Cheerios. Paráda. Přesně to potřebovala. Ovesné cereálie, které podle výrobce zaručeně nezpůsobují rakovinu, ba naopak ji možná dokážou vyléčit. V tu chvíli by Kate radši byla na pevnině, s roztomilým nezhoubným nádorem, než tady, kde ji nepochybně brzy čeká smrt utonutím.

Ale cereálie jí přišly pod ruku jako první a kalorie jí koneckonců dodají taky. Losí steaky beztak na palubě nebyly, a i kdyby ano, v tomhle počasí by se jí nepodařilo udržet pánev na sporáku dost dlouho na to, aby je opekla. Zapřela se nohama do pohupující se podlahy, zaklonila hlavu a nasypala si lupínky přímo do pusy. Rozžvýkala je, polkla a pak to celé zopakovala. Potom hodila krabici zpátky do skříňky, zahákla dvířka, počkala si na správnou chvíli a sklouzla k lednici, z níž vytáhla krabici mléka a bez jediného nádechu do sebe čtvrtinu naklopila. Další krok ke dřezu a k mléku a cereáliím se přidaly ještě čtyři hrnky vody.

Při tom posledním koutkem oka zahlédla kalendář, který se vesele pohupoval na protější zdi. Bylo dvacátého prvního října. Nebo dvacátého druhého? Sama nevěděla. Z Dutch Harboru vypluli předchozí úterý, patnáctého? Vůbec jí to nemyslelo. Před očima se jí jako fata morgána tetelil obraz jejího spacáku a na tváři téměř cítila hrubou hladkost kostkované flanelové podšívky. Ta představa byla natolik živá, že Kate udělala bezděčně krok vpřed. A pak se vztekle oklepala jako mokrý pes. Už se o ni pokoušely halucinace z nedostatku spánku.

Poslední tři dny makali jako diví. Pasti, které předtím nastrožili, přetékalý kvalitními kusy a oni se jimi probírali už třicet hodin v kuse, bez pořádné přestávky na jídlo nebo odpočinek.

Nebo to bylo už čtyřicet hodin? Kate si nemohla vzpomenout, a tak to vzdala a dopotácela se ke dveřím z kuchyňky vedoucím na levobok, kde obešla nástavbu a vydala se zpátky k jeřábu na klece.

Privítal ji poryv větru a sprška vody a ona se západem, který ji samotnou překvapil, protože si myslela, že jí zbývají síly na nejvyš k naplnění další pasti, v duchu proklela kapitána za to, že drží loď bokem k vlnám, namísto toho, aby otočil a najížděl na ně přídí. Zahlédla záblesk žluté, a když zvedla hlavu, spatřila Seta Skinera, který se právě nakláněl přes zábradlí a lodním hákem, dlouhou tyčí se zahnutým hákem na konci, zachytával další trojici bójek. Chytil promáčené lano do rukou, kus vytáhl a zbytek nechal na navijáku. Lano se začalo rolovat na palubě a minutku nato už se klec vynořila nad hladinu. Byla plná krabů, nacpaná k prasknutí, doslova překypovala a přetékala kraby a Kate nevěděla, jestli se má smát nebo brečet.

Seth Skinner, hubený vytáhlý klidšas, který vypadal trochu jako Jimmy Stewart, jen bez koně, trhnutím otevřel dvířka klece a krabi se vysypali na palubu. Kate se na chvíli zarazila a zadumaně si Seta prohlédla. I on byl na *Avildě* té noci, kdy Alcala s Brownem zmizeli.

Zničehonic zvedl hlavu a všiml si, že ho Kate pozoruje. Neuhnula pohledem a dál si ho bez rozpaků prohlížela. Měl jasné, šedé oči, s podivně prázdným, nepopsatelně klidným výrazem. Usmál se na ni, nebo spíš jen zlehka zvedl koutky, protože jinak se ten úsměv v jeho očích vůbec neodrazil, a pak zatáhl za klec a zhoupl ji na stranu.

„Shugaková!“ zařval na Kate loďmistr a ona se na něj ohlédla. „Třídíš!“

Přikývla, aby věděl, že ho slyšela, počkala si na další vlnu a pak sklouzla k třídírně, kde skončila až po kolena v hromadě všech známých druhů krabů, co v Beringově moři žijí. Sehnula se a začala je mechanicky třídit. Bylo tam pár dungenessů, několik krabů kamčatských a jedna malá, uražená oliheň, ale vesměs byla klec plná *Chionoecetes bairdi*, krabů bairdi, a *Chionoecetes opilio*, krabů sněžných. Obojí byli hubení, bledí krabi se světle hnědým krunýřem a nažloutlým břichem, s dlouhýma, útlýma a mírně zploštělýma nohama. Lišili se jen nepatrně. Krabi bairdi vážili zhruba o půl kila víc a sněžní krabi měli hladší krunýř, o kousek delší než širší, ale nezkušenému oku mohli připadat zaměnitelní. Trochu jako lososi kisuč a nerka – člověk se na ně musel podívat opravdu pořádně, aby je rozlišil. Ale zas ne moc zblízka, pomyslela si Kate a jen tak tak ucukla rukou před jedním zlostným klepetem.

Sezóna krabů sněžných začínala až za dva měsíce, takže ti putovali zpátky do vody. Bairdi se třídili podle pohlaví a velikosti. Po týdnu praxe už kvalitní kusy dokázala rozeznat od oka. Ty, u kterých si nebyla jistá, jestli splňují zákonem stanovenou minimální velikost, si přeměřovala zahnutým dřívkem vyřezaným do tvaru krabího krunýře. Dřívko měřilo čtrnáct centimetrů. Samci, kteří tento limit nesplňovali, a také všechny samice nehledě na velikost, se okamžitě vraceli do moře, zbytek čekal nákladový prostor, plavba do přístavu a pak už jen něčí kuchyně.

Kate kdysi četla, že krabi bairdi se dožívají až čtrnácti let. Samice pohlavně dozrávaly v šesti letech a pak mohly unést až tři sta tisíc vajíček. I přes nekonečnou únavu Kate pokaždé při pohledu na naditý břišní vak přemohl úžas. Se samicemi nakládala

vždycky opatrně a uctivě, zatímco samce halabala házela do úložné nádrže, kde se v mořské vodě mrskaly už tisíce dalších. A v moři jich očividně bylo víc než dost, jinak by v nich teď nestála až po zadek.

Znovu se sehnula k práci. Jeřáb a zábradlí ji trochu chránily před poryvy větru, ale z neustálého pohupování lodi se jí točila hlava a obracel žaludek. Věděla však, že stížnosti by byly k ničemu, a tak třídila dál.

Měla pocit, že se v krabech přehrabuje už celou věčnost, když ji loďmistr konečně nechal vystřídat a ona se rozklepanými pažemi vytáhla z nákladového prostoru. Na chvíli zůstala sedět na okraji, s nohama spuštěnými dolů. Otupěle hýbala prokřehlými prsty a spršky ledové vody zalévající palubu skoro ani nevnímala.

„Mazej doplnit návnady, Shugaková!“ vyštěkl na ni Nordhoff.

Kate projela vlna vzteku, což bylo v závěru dobře, protože ji aspoň zahřála. Vyskočila na nohy a zamířila ke stolu s návnadami, přišroubovanému k vnější stěně nástavby. V tu chvíli kolem lodi zavířil prudký poryv větru, který palubu zahalil do smradlavého oblaku naftových výparů. Vztek vmžiku vystřídala nevolnost. Kate to jen tak tak stihla k zábradlí. Mléko, cereálie i voda z ní vyletěly v několika svíravých křečích, po nichž zůstala rozklepaná a vyčerpaná. Někdo se zasmál a nebyl to milý smích. Nepochybně Nordhoff. Kate visela hlavou dolů ze zábradlí a přála si jedině: aby ji příští vlna strhla do chladné, mokré, smrtící náruče temného moře, protože pak by to příšerné pohupování konečně přestalo.

Až příliš brzy zaslechla hulákání: „Zatraceně, Shugaková, ne-flákej se!“

Tentokrát to byl hlas kapitána, který na ni vřískal z otevřeného okýnka na můstku. A opět Kate potlačila první odpověď, co ji napadla, a v duchu si představila Jackovu tvář. Jackovo tělo v rakvi. Jackův náhrobek, bez nápisu „Odpočívej v pokoji“. Nechtěla, aby Jack odpočíval v pokoji. Chtěla, aby se smažil v pekle.

Neměla sílu ani na hlasité klení. Zatnula každý roztřesený sval v těle a dověkla se ke stolu s návnadami. Zmražený sled klouzal sem a tam v rytmu pohupování *Avildy*. Kate ho jednou rukou zachytila a do druhé vzala veliký nůž s plastovou rukojetí. Prvním švihem jen o chlup minula prsty ruky, která sledě držela, a zarazila se.

Loďmistr byl sice kokot, kapitán v podstatě neschopný a zbytek posádky buď neznala, nebo mu nedůvěřovala, ale to neznamenal, že se sama bude chovat nezodpovědně. Právě naopak. V zájmu své mise si musela dávat obzvláště velký pozor. Zhluboka se nadechla, uchopila nůž pevněji a znovu začala sekat, tentokrát opatrněji.

Kusy sledě nastrkala do proděravělých plastových nádob. Po palubě se k ní dopotácel Andy Pence, kterého kapitán najal den po ní a který se všechno, co o lovu krabů věděl, naučil v posledních šesti dnech, sedmi hodinách a třiceti šesti minutách. Nabral do náruče hromadu návnad a zase se s nimi odkymácel k prázdným klecím srovnaným u zábradlí. Postupně do každé z nich strčil hlavu a ramena, zavěsil návnadu na přípravný hák a pak zabouchl dvířka klece a zajistil je žlutým polypropylenovým motouzem.

Kate naplnila poslední nádobu, zaklapla víčko a čekala, až se paluba pod jejíma nohama nakloní správným směrem. Další

vlna však byla o něco větší než předchozí, loď se zhoupla víc a Kate sjela po palubě, kolem naplněných klecí přímo k jeřábu, o který zabrzdila. Vyrasila si dech, ale naštěstí se jí podařilo ho znovu popadnout právě včas, než se přes ni přelila ledová vlna, která jí stekla za krk a dolů po zádech. Zajíkla se a zatřásla hlavou. Když znovu rozlepila oči, spatřila nad sebou Setha Skinera. V plnovousu mu zářil bílý úsměv. „Supr den!“ To byla ta nejdelší věta, co s Kate zatím prohodil.

„Lepší být ani nemoh!“ křikla v odpověď a proboujela se k místu, kde Andy plnil klece návnadami. Společně připravili poslední klec a Kate pak začala navíjet pětadvacet sáhů polypropylenového motouzu, zatímco Andy kontroloval vzduchem naplněné bójky. Každá klec měla tři, jednu pěnovou a dvě plastové. Všechny ostře zářily oranžovou fluorescentní barvou a na všech bylo černou barvou nedbale, ale čitelně napsané jméno lodi a registrační číslo. Andy bójky zkontroloval a pak se opřel ramenem o klec na konci řady a natáhl se pro lano, které ji drželo na místě.

„Ne,“ křikla na něj Kate, „počkej na další vlnu.“

„Cože?“ Jeho jindy bystrý výraz vystřídalo vyčerpání a zmatek. Sehnul se a Kate ho chytla za paži. „Ne,“ vykřikla znovu. „Počkej. Počkej!“

Konečně jí porozuměl a otupěle vyčkával.

Vlna, která přišla, byla zatím největší. Levobok se opět nebezpečně naklonil a přes zábradlí se přelila voda. *Avilda* zůstala nahnutá a dlouho se nezvedala. Kate o konstrukci té staré bárky věděla docela dost a jen se modlila, aby je dosavadní náklad krabů už dostatečně zatížil. Přesto se pevně zapřela proti náklonu lodi, jako by pouhou silou vůle dokázala *Avildu* přimět

k tomu, aby se znovu napřímila. Byla to zcela bezděčná reakce, lidská vzpoura vůči nepřirozenému vychýlení světa z běžné osy. Kdyby se zvládla rozhlédnout po ostatních členech posádky, spatřila by v jejich tvářích stejné obavy a stejné zarputilé vypětí, s nímž se klonili k nejbližšímu pevnému povrchu.

Avilda ještě chvíličkou váhala a pak se pod ní vlna vzdula a přešla a loď ji následovala a zhoupala se na druhou stranu. „Ted!“ vykřikla Kate. „Zaber! Pořádně!“

Společnými silami dostrkali klec k Sethovi, který ji rychle přepravil ke kladce jeřábu. Zvedl klec do vzduchu, Kate utáhla lana a Andy srovnal bójky. Ned se ohlédl k můstku, a když mu kapitán pokývl, vzal za páku, která jeřábem otočila přes zábradlí, a pak klec spustil do vody, kde začala rychle klesat k bahnitému oceánskému dnu nějakých sto metrů hluboko. Kate postupně povolovala lano a Andy bójky. Totéž udělali se zbývajícími pěti klecemi. Po třiceti – nebo čtyřiceti? – hodinách v kuse už posádka šlapala jako namazaný stroj a držela si tempo osmi klecí za hodinu. Zkušené týmy dokázaly za dobrého počasí odbavit čtrnáct až osmnáct klecí za hodinu, ale oni nebyli ani zdaleka tak sehraní a tohle rozhodně nebylo dobré počasí, takže podle Kate na sebe mohli být právem hrdí. Nahlas by to ale nepřiznala. Protáhla se a jen stěží potlačila zasténání. Cítila se jako hokejový puk po náhlé smrti v prodloužení.

Kapitán, malý, podsaditý chlapík s kulatou, věčně zakaboněnou tváří, vylezl z můstku, cosi zahulákal a loďmistr se k němu otočil. Kapitán zakroužil ve vzduchu ukazováčkem. Jednou.

Loďmistr mu ukázal zdvižený palec, vydal se na zád' a shodil přes palubu krátké lano, na němž nebylo nic přivázané, jen se za lodí plazilo po hladině.

Na tenhle signál všichni čekali. Kapitán na můstku několikrát otočil kormidlem a *Avilda* se s divokým pohupováním začala obracet. Ostatní členové posádky se pustili do sklizení návnad a Kate posbírala a namotala lana, zajistila klece, které bylo třeba opravit, a spustila poklop nákladního prostoru.

K večeři se podávalo to první, co komu přišlo pod ruku. Kate svůj sendvič s burákovým máslem a džemem zhltna tak rychle, že se jí málem zadusila, a pak se odpotácela do kajuty. Víčka už jí samovolně klesla, a tak kolem sebe šátrala poslepu a nemohla se dočkat chvíle, kdy dopadne na svou pryčnu. O něco zakopla a málem se rozplácla jak široká, tak dlouhá. „Co to ksakru...?“ Zlostně se rozhlédla krví podlitýma očima a spatřila před sebou jakýsi stan vyrobený z prostěradla přehozeného přes tři spojené pruty připomínající kostru týpí.

Zpod látky se vynořila Andyho sluncem vyšisovaná blondatá čupřina. „Neboj, Kate, to jsem jenom já.“

Zůstala stát na místě a jen se pohupovala ze strany na stranu. „Proč si tady krucinál stavíš zatracený stan? Máš něco s postelí?“

Andy vylezl po čtyřech ven a pak se postavil. „To není stan, ale pyramida.“

„Cože to?“ vyhrkla Kate zmateně.

„Pyramida,“ zopakoval Andy. „Posiloval jsem svou pránu.“

„Cože jsi posiloval?“

„Pránu.“ Andy zatáhl za vrcholek pyramidy a celá konstrukce se zhroutila k zemi na hromádku látky a tyčí. „Má stejný poměr stran jako pyramida v Gíze.“

Kate musela být velmi, velmi unavená, jinak by se nikdy nezeptala: „Co je prána?“

Andy odklidil pyramidu do kouta a podíval se na Kate se smrtelně vážným výrazem. „Prána je vesmírná životní síla. Vychází z ní veškerá energie. Spojuje Východ a Západ, spirituálno a fyzično. Pyramida tuhle energii koncentruje, takže když pod ní medituju, doplňuju a posiluju vlastní pránu.“ Protáhl se a zív si. „Dlouhý den. Jdu spát.“ Vylezl si na horní palandu a zakutal se pod deku. „Zhasneš?“

Dvě

Následujícího rána Kate probudila vůně pečené slaniny. Chvilí jen tak ležela a naslouchala řevu motorů a šumu, s jakým trup *Avildy* rozrážel vlny. Nemusela se ničeho chytat, aby se udržela na palandě. No ovšem. Teď, když už nevytahovali klece a nebalancovali na kluzké palubě, se moře uklidnilo. Pochopitelně. Kate se zvedla na lokti a vykoukla z okýnka.

Viděla jen mlhu a šedé moře vlnící se pod ní. Jak jinak. Takhle to tu chodilo. Když nebyla mlha, tak foukalo, když nefoukalo, byla mlha. Po minulém týdnu by Kate dala raději přednost nekonečné mlze.

Nakonec lákavé vůni slaniny neodolala. Vyměnila přemítání o meteorologických otázkách za otázky hygieny a stravování. Osprchovala se, oblékla, mokré vlasy si splekla do copu a vydala se do kuchyňky, kde ji přivítala vajíčka, křupavá slanina a hora toustů s máslem. První teplé jídlo za čtyři dny. Naložila si talíř a posadila se k Andymu.

„Ale ne,“ posteskl si při pohledu na její snídani, „ty taky?“
Kate se natáhla pro slaninu. „Co prosím?“

Počkal, dokud si do křupavého plátku nekousla, a pak zachrochtal a zakvičel. „Ui, ui, ui, ui.“

„Cože?“

„Masožroutka,“ pronesl nabubřelým, vyčítavým tónem.

Kate sklopila zrak k talíři. Ne že by se kolem ní a Andyho všechno náhle zastavilo, ale rozhodně cítila, že jim ostatní věnují pozornost. „A hrdá,“ přitakala zvesela a nabrala na vidličku kus volského oka.

„Jak můžeš? Zvířata mají duši,“ informoval ji Andy se stejnou vážností, s jakou jí předchozí noci vykládal o práně, „stejně jako lidé. Věděla jsi, že zvíře se po smrti může reinkarnovat do lidského těla a naopak?“

„Ano,“ opáčila Kate klidně, čímž mu sebrala vítr z plachet a zaskočila i další dva muže v kuchyňce, kteří si vyměnili zmatený pohled a pak se zaraženě podívali na ni. Aleuti věřili, že všechno živé i neživé má duši, to Kate věděla snad ještě dřív, než se naučila chodit. Neviděla však důvod, proč by to měla vysvětlovat Andymu.

„Aha,“ odušil Andy a nabral druhý dech. „A nemyslíš si, že bychom právě proto neměli zvířata zbytečně zabíjet? Utínáme tím jejich duševní cestu. Nutíme je protrpět další znovuzrození.“ Kate se zakousla do druhého plátku slaniny a Andy nepatrně zvýšil hlas. „Narušujeme vesmírnou rovnováhu!“

Kate polkla. „Definuj ‚zbytečně‘.“

„Cože?“

„Definuj ‚zbytečně‘.“ Andy zaraženě mlčel, a tak Kate dodala: „Já přece jíst potřebuju.“

„Ale ne maso,“ namítl rychle.

„Ne?“

Nemluvila s ním příkře a Andy vycítil potenciální konvertitku. „Vegetariánská strava ti může poskytnout všechno, co potřebuješ ke zdravému a dlouhému životu. Každý důležitý vitamín i minerál.“ Kate nevzrušeně přežvykovala slaninu. „A nevyžaduje bezduché a marnotratné vraždění jiných živých bytostí!“ Andy se na ni zadíval s výrazem plným očekávání. Kdyby měl ocásek, nejspíš by jím právě vrtěl.

Kate si ho chvíli nezaújatě měřila a pak se vrátila ke slanině. Andy si zklamaně povzdechl a naposledy kvíkl, ale tentokrát už do toho nedal srdce. Kate se systematicky prokousávala svou slaninou a vejci a po očku Andyho sledovala.

Před dvěma lety, v jiném životě a době, kdy ještě pro Jacka Morgana pracovala na plný úvazek, se Kate dostala do potyčky s mužem, kterého přistihla, jak zneužívá svou čtyřletou dceru. Dotyčný jejich střet nepřežil, Kate z něj odešla s krkem rozříznutým od ucha k uchu a dodnes měla hlas zjizvený stejně jako hrdlo. Občas zněl ochraptěle až zastřeně, a když chtěla, uměla jím taky nahánět lidem hrůzu. A dnes ráno chtěla. Jakmile si Andy vložil do úst vrchovatou lžící cereálií, rozkřičela se na celé kolo a její vrískot byl zhruba stejně konejšivý jako zvuk grizzlyho drápů trhajících maso.

Ned sebou škubl tak prudce, že mu ruka s pánví vystřelila do strany a vajíčko, které si vyhodil do vzduchu, aby ho opekli z druhé strany, se rozpláclo na sporáku, zatímco Harry se polil zbytkem kávy.

„Ježíšmarjá! Ses posrala?“ zařval na ni Harry a Ned ze sebe chrlil jednu nadávku za druhou a snažil se co nejrychleji seškrábnout škvařící se vejce ze sporáku.

„Co je?“ dolehl k nim z můstku Sethův hlas.

Kate je všechny ignorovala a sledovala, jak si Andy roztřesenou rukou utírá v klíně rozlité mléko a cereálie. Zvedl hlavu a ona zachytila jeho pohled, naklonila se k němu a nijak zvlášť něžným hlasem pronesla: „Věděl jsi, že se vědcům podařilo nahrát bolestné výkřiky trhaných rostlin?“

Andy na ni civěl s otevřenými ústy. Rozhostilo se ticho. Ned se odvrátil, aby zakryl úsměv, a Harrymu v hrudi zabublal smích.

Andy se bez dalšího slova sklonil nad svou misku cereálií a Kate se s chutí pustila do posledního kousku slaniny.

Kate měla po snídani hlídku, a tak vystoupala po schůdcích na můstek a vystřídala Seta, který ji přivítal s pobaveným pohledem, nebo alespoň natolik pobaveným, jak to jeho mdlé šedé oči dokázaly. Kate mu odpověděla stejně mdlým úsměvem.

Ani ne pět minut poté, co se uvelebila na vysoké stoličce přišroubované k podlaze u kormidla, se na můstku objevil Harry Gault. Postavil se vedle ní a očividně čekal, že ho Kate pustí sednout.

Ani se nehnula. „Harry,“ oslovila ho klidně, „teď mám hlídku já. Jestli se bojíš, že tuhle bárku nezvládnou ukočírovat, neměl jsi mě vůbec najímat.“

„Jako by se mě někdo ptal na názor,“ zabručel.

Pravda, ale Kate neměla chuť o tom diskutovat. Mlha se trošičku zvedla, takže byla nyní vidět i hladina moře, které mělo stejnou barvu jako šedivý opar rozpínající se do všech stran. Loď měla zapnutého autopilota a Kate musela hlídat jen kompas a případné velké kusy naplaveniny na hladině.

Harry nad ní ještě chvíli postával a jeho podráždění s každou vteřinou narůstalo. Kate se ohlédla na radar, zjistila, že tam nic